

Подводя итоги, хочется сказать, что управление инвестициями представляет собой непростой процесс, который направлен на реализацию перспективных форм инвестирования.

Все мероприятия, реализующиеся в ходе управленческого процесса, формируют собой инвестиционный портфель как совокупность программ предприятия. Управление инвестиционным портфелем предполагает, что руководство предприятия, при надобности, сможет вернуться к прошлым этапам этого процесса. Это возможно, когда проект демонстрирует свою низкую эффективность и тогда нужно проверить, верно ли были поставлены цели и выбраны стратегии инвестирования.

Поэтому при разработке стратегий управления инвестициями, необходимо быть уверенным в ее безупречности и максимальной эффективности.

Список использованных источников

1. Обухович В. С. Условия активизации инвестиционной деятельности в АПК / В. С. Обухович, О. М. Недюхина // Вестник БГСХА. – 2004. – №3. – С. 13–17.
2. Сайков С. А. Методы оценки эффективности инвестиций и обоснование их экономической целесообразности / С. А. Сайков, Р. К. Ленькова // Вестник БГСХА. – 2007. – №3. – С. 21–29.
3. Крейнина, Н. Н. Финансовый менеджмент / Н. Н. Крейнина. – М. : Дело и сервис, 2004. – С. 38.

Симанців Тетяна Михайлівна

студентка спеціальності 6.030509 «Облік і аудит»

обліково-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Процеси інтернаціоналізації, міжнародного співробітництва, взаємозближення держав та регіонів, що набули значного поширення останнім часом, є характерними рисами економічного розвитку сьогодення. Новим змістом наповнюються усі сфери суспільного життя. Набуває нових рис увесь усталений, звичний порядок планетарного життя, перебудовується його устрій. Людство перебуває на порозі нової історичної епохи, найважливішою ознакою якої є стрімке наростання процесів світової глобалізації, що є об'єктивними і здійснюються незалежно від волі чи бажання окремих країн. За таких умов важливим є розуміння нових явищ, щоб визначити раціональну і ефективну стратегію поведінки. Це важливо для всіх країн світу, а особливо для тих, в яких відбувається перехід від однієї соціально-економічної системи до іншої.

Глобалізація - це об'єктивний процес, який сприяє поступовому взаємному проникненню технологічних та культурних стандартів різних держав. Тож очевидно, що самодостатність країни сьогодні вже є несумісною із сучасними тенденціями розвитку міжнародної спільноти та економічних відносин [1, с.83].

На підставі аналізу визначення терміну «глобалізація» та її опису в сучасній літературі, можна визначити основні риси, які характеризують глобалізацію світової економіки:

1. Поглиблення міжнародного поділу праці з його переходом від спільного до специфічного.

2. Перевищення темпів росту міжнародного товарообігу над темпами росту обсягів світового виробництва.

3. Зростаюча лібералізація міжнародної торгівлі, виражена у відкритті національних ринків товарів і послуг шляхом поступового зняття торговельних обмежень і бар'єрів.

4. Випереджуюче зростання руху капіталу у відношенні до руху товарів. Формування світового фінансового ринку, збільшення потоків портфельних і прямих іноземних інвестицій.

5. Посилення впливу транснаціональних корпорацій.

6. Концентрація і централізація капіталу на підставі процесів злиття і поглинення компаній і банків.

7. Розвиток інтеграційних тенденцій на регіональному, субрегіональному і міжрегіональному рівнях. Зростання ролі наднаціональних органів у світовій політиці та економіці.

Таким чином, запропонуємо пріоритетні напрямки розвитку економіки України в умовах глобалізації.

На нинішньому етапі суспільного розвитку глобалізацію слід сприймати як об'єктивний процес. Вона реально існує як наслідок розвитку міжнародних економічних відносин. Активізаторами глобалізації є не тільки прогрес у сфері науки, техніки, технології, а й системи керування ним.

Той факт, що людський капітал, інтелект, знання визнаються основним ресурсом, висуває на перший план людські інтереси, включаючи різні форми їх прояву. І саме вони стають основною рушійною силою у формуванні глобальної мети розвитку економіки планети, механізмів її реалізації.

Наявність різних концепцій економічного розвитку людства загострює боротьбу окремих держав за ринки збуту, за доступ до інвестицій, підштовхує їх до інтеграції та об'єднання у регіональні угруповання міжнародного масштабу, включаючи економічні союзи, транснаціональні корпорації, компанії тощо, з тим, щоб через них посилити свій вплив на розвиток світової економіки [4, с.13].

Тому на підставі вище зазначеного можна стверджувати, що нинішній механізм здійснення зовнішньоторговельних відносин в Україні, який відбиває соціальні, економічні, суспільно-політичні та інші інтереси, є малоефективним як з погляду відповідності викликам глобалізації, так і економічного розвитку загалом. Останнє означає, що Україна сьогодні, як не прикро, не демонструє явної потреби в якісному розвитку економіки. Соціальна, технологічна привабливість стандартів життя провідних країн не трансформувалася в економічний попит на інститути та механізми освоєння цих стандартів. Декларативно Україна прагне розвитку, але за умови збереження чинних традицій і порядків.

Список використаних джерел

1. Стукало, Н. Глобалізація та розвиток фінансової системи України : монографія / Н. Стукало. – Д. : Вид-во «Інновація», 2006. – 248 с.

2. Контурова С. М. Головні чинники і наслідки розвитку економіки України в умовах глобалізації //Актуальні проблеми економіки. - 2006. - № 12. - С. 91 - 97.

3. Лещук, В. Фінансова глобалізація в умовах глобалізації світової економіки / В. Лещук // Наук. вісн. НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.12.

4. Маруняк Є. Економіко-географічні аспекти розвитку глобалізації світової економіки //Український географічний журнал. - 2003. - № 2. - С. 33-37.

5. Циба Т.Є. Коригування розвитку національної економіки до сучасних умов глобалізації//Актуальні проблеми економіки. - 2004. - № 4. - С. 30 - 38.

Сич Наталія Олегівна

студентка спеціальності 6.030509 «Облік і аудит»

обліково-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

НАПРЯМИ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Зовнішньоекономічна політика спрямована на вирішення задач, пов'язаних з використанням вигод міжнародного поділу праці. З її допомогою уряди прагнуть забезпечити економічні і політичні умови, що полегшують національному капіталу пристосування до змін на міжнародних ринках. Україна виступає на міжнародній арені з позицій великої європейської держави, яка має чималий потенціал саморозвитку. Держава домагається взаємовигідного, рівноправного партнерства в двосторонніх відносинах, активно виступаючи проти всяких спроб дискримінації і тиску, тому визначення напрямів зовнішньоекономічної політики для сучасної України є дуже актуальним.

Питання щодо аналізу напрямів зовнішньоекономічної політики сучасної України широко розглянуто у зарубіжних та вітчизняних літературних джерелах. Теоретичні й практичні аспекти цього питання відображено в роботах учених і фахівців: О. Олійник, Ю.І. Пилипенко, А. Сищук, В.В. Тихонович, Г.М. Филюк й ін.

Метою дослідження є визначити основні напрями зовнішньоекономічної політики сучасної України, дослідити проблеми, тенденції та перспективи напрямів зовнішньоекономічної політики сучасної України.

Головна мета зовнішньоекономічної політики України – формування основ сучасної відкритої економіки, її ефективне включення у міжнародний поділ праці, активне використання його переваг для зміцнення економічної незалежності країни, створення сприятливих умов для національного економічного зростання. Стрижнем сучасної зовнішньоекономічної політики має стати формування в країні конкурентоспроможної економіки на інноваційній основі, що передбачає створення і застосування макротехнологій та відповідного інституціонального забезпечення [2, 52].

До напрямів зовнішньоекономічної політики України слід віднести:

- впровадження обґрунтованого протекціонізму, підтримка найбільш ефективних імпортозаміщуючих виробництв;
- зміцнення експортного потенціалу країни, сприяння розвитку експортоорієнтованих галузей та виробництв, використання з цією метою податкових пільг для виробників експортної продукції вищих ступенів переробки[4, 101];
- оптимізація структури платіжного балансу, підтримка його додатного сальдо; підвищення питомої ваги товарів з високою часткою доданої вартості в експорті;
- мінімізація обсягів зовнішніх позик, їх використання, головним чином, на потреби вітчизняного виробництва. Розробка та реалізація системи заходів для зниження тягаря